

Arrest

nr. 108 273 van 14 augustus 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X -
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, en X die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen Z.al J.N. en A.H. al A.J. en hun advocaat L. LIEVENS loco advocaat V. VEREECKE, die tevens verzoekende partij A.H. al A.U. vertegenwoordigt en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Mevrouw Z.al J.N., haar minderjarige zoon en A.H. al A.J., die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2013 en hebben zich vluchteling verklaard op 16 juni 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 21 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekers werden gehoord op 2 juli 2013.

1.3. Op 10 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 10 juli 2013 per drager ter kennis gebracht.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine en soennitische moslim te zijn, afkomstig van Beirut, te Libanon. U huwde in 1979 met Abdul Hamid Al Ahwal en trok met uw echtgenoot naar Libië, meer bepaald naar Tubruq, alwaar uw echtgenoot werkzaam was als leerkracht. Omstreeks 1994 keerden jullie terug naar Libanon. U en uw familie vestigden zich in Saida, meer bepaald in de regio al Qiyada. U had inmiddels vier zonen gekregen. In 2004 vertrok uw oudste zoon Mohammed naar Zweden om er zijn studies verder te kunnen zetten. U scheidde van uw echtgenoot in 2005.

Op 30 mei zouden uw zonen Jamal, Umar en Khaled, toen zij in een café zaten, op een onbeleefde manier zijn aangesproken door een persoon met de vraag om hun auto, die ze hadden geleend van een vriend, te verzetten. Uw zoon Khaled zou hebben gezegd dat hij dit zou doen indien het hem vriendelijk zou worden gevraagd. Hierop verliet de persoon het café, waarop uw zonen het geluid hoorden van ramen die aan diggelen vielen. Deze persoon zou de voorruit van hun auto hebben vernield met een baksteen en hebben gezegd dat hij zich niet op een dergelijke manier liet aanspreken door ‘Palestijnse honden’. Hierop zouden uw zonen hem een pak rammel hebben gegeven.

Uw zonen zouden vervolgens niet zijn teruggekeerd naar de ouderlijke woonst, maar naar Beirut zijn gereisd. U werd hier telefonisch door uw zonen van op de hoogte gebracht en zij lieten u verstaan dat u zich geen zorgen moest maken. Diezelfde nacht was u aan het slapen toen uw woning werd bestormd door leden van de Amal militie. U werd geslagen en bevragd over uw kinderen. Uw belagers zeiden dat ze hen wilden ombrengen. U herkende leden van de Derani familie, waardoor u wist dat het iets te maken had met Amal. U contacteerde uw kinderen met de mededeling dat ze niet naar Saida mochten terugkeren. De volgende ochtend vertrok u naar een tante in de wijk Barat te Saida. Twee dagen na het incident vernam u dat er in de winkel van uw zoon Jamal zou zijn ingebroken en dat er schade zou zijn aangericht. U kwam tot de conclusie dat u niets anders kon doen dan met uw familie het land te verlaten. U contacteerde een smokkelaar teneinde u te helpen Libanon te kunnen verlaten. Vervolgens nam u contact op met uw zonen met de mededeling dat jullie Libanon zouden verlaten. Op 15 juni vertrok u naar Beirut, u haalde uw zonen op en nog diezelfde dag begaven u, uw zoon Khaled, Omar en Jamal zich naar de luchthaven. Voor de ingang van de luchthaven, verdween Khaled plotseling. De smokkelaar maande jullie evenwel aan voor u te blijven kijken en jullie vertrek voort te zetten. Zonder Khaled, verliet u en uw zonen Omar (O.V. X, minderjarig) en Jamal (O.V.X) Libanon, naar een voor jullie onbekende bestemming. Het vliegtuig zou twee tussenlandingen hebben gemaakt, maar waar kan u niet aangeven. U heeft ook geen enkel idee met welke documenten u zou hebben gereisd. Op 16 juni 2013 kwamen jullie aan in België en maakten jullie ten aanzien van de Belgische luchtvaartautoriteiten kenbaar nood te hebben aan internationale bescherming. Sedert uw vertrek zou u niets meer hebben vernomen van uw zoon Khaled.

Daarnaast beroept u zich op het feit dat u als Palestijn in Libanon als een tweederangsburger wordt behandeld. U beroept zich ook op de actuele onveiligheidssituatie in Libanon. Zo stelt u dat soenitische jongeren door organisaties als Amal, Hezbollah en al Saraya al Muqawma worden opgepakt en worden gedwongen om te gaan vechten in Syrië. Daarenboven zou uw woonst in al Qiyaa te Sidon omstreeks 23 juni 2013 ten gevolge van een raketinslag in brand zijn gevlogen.

Uw zoon Abdelhamid Zaki (O.V. X) en zijn echtgenote Saad Bassam Rana (O.V. X) vroegen op 21 april 2013 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Hun asielprocedure is thans nog lopende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: Een kopie van uw UNRWA familieregistratiekaart, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart en van uw minderjarige zoon Omar.

Op 4 juli 2013 maakte M. Claes, juriste bij het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen vzw, die u gehoor heeft bijgewoond, haar opmerkingen schriftelijk over aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich op persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er als dusdanig de bijstand van de UNRWA kon invoeren (CGVS, p. 5). Na de terugkeer van uw gezin uit Libië, bezochten uw kinderen UNRWA scholen in Saida. U haalde hen evenwel van school omdat ze als Palestijn in Libanon geen mogelijkheid hadden om ambtenaar te worden (CGVS, p. 5). U verklaarde evenwel dat u bijstand door UNRWA werd geweigerd. U alludeerde op het feit dat UNRWA corrupt zou zijn. U kan evenwel op geen enkele manier duiden waarom u in het bijzonder bijstand zou zijn geweigerd door UNRWA medewerkers (CGVS, p. 5). Uw verklaringen in dit verband overtuigen dan ook niet. Daarenboven verklaarde u vanaf een bepaald moment geen UNRWA hulp meer nodig te hebben gehad. Uw kinderen werkten, jullie woonden buiten de Palestijnse vluchtelingenkampen in de buurt, jullie hadden het financieel goed (CGVS, p. 6). Uw verklaringen wijzen er dan ook eerder op dat jullie de bijstand van UNRWA niet meer hebben ingeroepen gezien hiertoe geen nood meer was.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Naar het oordeel van het CGVS dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u er toe zou hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten, geen geloof kan worden gehecht omwille van onderstaande redenen.

Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat u en uw zoon Jamal vooropstellen (CGVS 13/01166) niet uitsluitend de Amal beweging stellen te vrezen, maar de Libanese staat als dusdanig (CGVS,p. 22; CGVS, p. 16, 13/01166). U zou Libanon dan ook niet verlaten hebben met uw eigen reisdocument, maar met behulp van een smokkelaar die u en uw zonen valse documenten zou hebben verschaft. Via de internationale luchthaven van Beirut zouden jullie met valse reisbescheiden Libanon hebben verlaten (CGVS, p. 10). In dit verband dient te worden opgemerkt dat ofschoon van u kan worden verwacht dat u correcte verklaringen aflegt over de afgelegde reisroute, u dit in casu nalaat. Zo stelt u op 15 juni 2013 uit Beirut te zijn vertrokken, twee tussenlandingen te hebben gemaakt, maar totaal geen idee te hebben via welke landen u uiteindelijk op 16 juni 2013 in België bent toegekomen, noch met welke maatschappijen u zou hebben gevlogen. U wist bovendien niet dat uw eindbestemming België zou zijn. U verklaarde voorts in dit verband dat u met niemand mocht spreken, dat u zich slecht voelde omwille van het feit dat uw zoon Khaled niet mee was vertrokken en dat de mensen om u heen een vreemde taal spraken (CGVS, p. 11). Uit informatie van de Belgische luchtvaartautoriteiten blijkt evenwel dat u bent toegekomen met een Jetair vlucht uit Tunesië, meer bepaald uit Enfidha. Gezien in Tunesië eveneens het Arabisch als spreek- en schrijftaal wordt gehanteerd, zijn uw verklaringen als zou u niet hebben kunnen weten via welke landen u bent gereisd, niet geloofwaardig. Eens te meer daar u enige reiservaring had gezien uw verblijf in Libië en uw bezoek aan uw zoon in Zweden in 2011. Ook aan verklaringen dat u niet op de hoogte was van het feit dat België uw eindbestemming was, overtuigen niet. Immers, in tegenstelling tot wat u in de vragenlijst van het CGVS, die u op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen (zie vragenlijst, p. 6), verklaarde u uiteindelijk tegenover het CGVS dat u op de hoogte was van het feit dat uw zoon Zaki in België internationale bescherming had gezocht. Aan uw verklaringen dat u bijgevolg per toeval in België terecht zou zijn gekomen, kan dan ook weinig geloof worden gehecht (CGVS, p. 11).

Ook uw verklaringen aangaande de reisbescheiden die u zou hebben gebruikt overtuigen niet. Zo stelt u voorop geen enkel idee te hebben met welk document u uit Libanon bent vertrokken omdat de smokkelaar u niet de kans zou hebben gegeven om naar de documenten te kijken (CGVS, p. 10). Teneinde een reis met vervalste documenten tot een goed einde te kunnen brengen, is een

dergelijke houding van een smokkelaar evenwel als weinig geloofwaardig te beschouwen. Elke reiziger wordt bij het inreizen van het land immers onderworpen aan een individuele controle en het is niet meer dan logisch dat uw smokkelaar u hierop zou hebben voorbereid. U verklaarde voorts dat uw Palestijns reisdocument zich in Libanon zou bevinden, maar stelt dat gezien u er geen familie meer heeft, het onmogelijk is dit document in België te krijgen (CGVS, p. 10). Ook deze verklaringen zijn weinig overtuigend gezien u verklaarde dat u goede contacten onderhield met een tante die woonachtig was in de wijk Barat (CGVS, p. 14). Opvallend in dit verband is voorts dat uw zoon tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn origineel Palestijns reisdocument zou zijn afgenomen door de smokkelaar. U met deze verklaring van uw zoon geconfronteerd, stelt u dat uw zoon van niets weet en dat u alles zou hebben geregeld met de smokkelaar (CGVS, p. 11), een uitleg waarmee u de zweem van onduidelijkheid over het niet voorleggen van enig origineel reisbescheiden enkel bestendigt. Met uw onwetendheid over de landen van doorreis, over de gehanteerde reisbescheiden, uw nalaten uw originele Palestijnse reispas voor te leggen, alsook het ontbreken van enig ander bewijs van de afgelegde reisweg, maakt u iedere controle op uw reisweg onmogelijk. Gezien uw verklaringen de Libanese autoriteiten te vrezen en het feit dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht nalaat klaarheid te scheppen over uw reisweg, maakt dat er de nodige vraagtekens kunnen worden gezet bij de door u vooropgestelde illegale uitreis uit Libanon en bijgevolg aan de vrees die u vooropstelt te koesteren vanwege de Libanese autoriteiten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet kan overtuigen dat een banaal incident als een verkeerd geparkeerde wagen, een woordenwisseling en het uitdelen van enkele klappen waarbij uw zoons betrokken waren, in uw hoofde zou resulteren in vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, te meer u en uw gezin politiek onafhankelijk waren. U gaf immers in eerste instantie aan dat niemand uit uw familie sympathiseerde of lid was van een politieke fractie (CGVS, p. 9). Verderop in het gehoor nuanceert u uw uitspraak door te stellen dat uw kinderen Omar, Khaled en Jamal omwille van financiële redenen stonden ingeschreven in de Nasseristische volksbeweging (CGVS, p.16). Gezien het hier een louter formele inschrijving zou betreffen, het feit dat de beweging thans niet een heuse rol van betekenis speelt en in het verleden bovendien heeft gevochten aan de zijde van Amal tegen de rechtse milities van de Libanese Forces, kan dit aspect nauwelijks een rol van betekenis hebben gespeeld. Indien er voorts al geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw zoon Zaki lid zou zijn geweest van de Saraya al Muqawma, dan zou dit enkel in het voordeel spreken van uw familie daar deze beweging als soennieten aan de zijde staan van de sjiiitische Hezbollah met wie Amal tegenwoordig een alliantie vormt. U dan ook gevraagd waarom een banaal incident dergelijke gevolgen te weeg kan brengen, antwoordt u zelf verbaasd te zijn, dat alle gebeurtenissen in Libanon niet logisch zijn, verwijst u naar de situatie die is ontstaan rond de Salafistische prediker Ahmed Al-Assir en stelt u dat alle soennieten worden gevisieerd door sjiiitische groeperingen als Amal en Hezbollah. Deze stelling vindt echter geen weerslag in de landeninformatie. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ofschoon er sprake is van geweldsincidenten hieruit bezwaarlijk kan worden besloten dat leden behorende tot de soennitische strekking van de islam, als dusdanig worden gevisieerd.

Dat weinig geloof kan worden gehecht aan het door u vooropgestelde vervolgingsmotief, wordt bovendien onderschreven door de onsamenhangende en inconsistente verklaringen die u en uw zoon hebben afgelegd over de gang van zaken na het incident van 30 mei 2013, als ook aangaande de verschillende vervolgingsincidenten die zich zouden hebben voorgedaan.

Zo verklaarde u dat u op 15 juni 2013 vanuit Sidon naar Beirut zou zijn vertrokken, uw zonen zou hebben opgehaald, om nog diezelfde dag Libanon te verlaten (CGVS, p. 14). Uw zoon Jamal, geeft evenwel een andere weergave van deze feiten. Hij stelt dat u omstreeks 9 juni 2013 naar Beirut zou zijn gereisd, dat jullie samen 6 dagen onderdoken op een voor jullie onbekend adres en dat jullie vervolgens op 15 juni 2013 het land zouden hebben verlaten (CGVS, p. 15). Ook deze tegenstrijdigheid in verband met het vertrek uit Sidon, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts mag het opmerkelijk worden genoemd dat u tijdens uw gehoor geen melding maakt van het feit dat het kantoor van Abu Ahmed, jullie buurman die uw zonen lid zou hebben gemaakt de Nasseristische volksbeweging (Al-Tanzim al-Shaabi al-Nassiri), zou zijn aangevallen door leden van Amal daags na het incident. Uw zoon, gevraagd waarom u hiervan niet op de hoogte bent, repliceert enkel dat hij u hier misschien inderdaad niet over heeft ingelicht (CGVS 13/01166, p. 15). Opmerkelijk is eveneens dat u voorop stelde uw zonen niet te hebben geïnformeerd over het feit dat leden van Amal de woonst in Saida zouden zijn binnengevallen, waarop u een veilig onderkomen zou hebben gezocht bij een tante in de wijk Barat (CGVS, p. 13-14). U gevraagd waarom u dit heeft nagelaten, stelt dat u niet aan uw kinderen wilde vertellen dat er mannen aan uw haar hadden getrokken, dat u uw imago niet wilde beschadigen ten aanzien van uw kinderen (CGVS, p. 14). Deze uitleg is weinig overtuigend. Aangezien u samen met uw zonen vanuit Libanon naar België bent gereisd en jullie gezamenlijk asiel hebben aangevraagd, kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat jullie elkaar over de verschillende

vervolgingsincidenten hebben ingelicht. Zeker in het kader van een asielaanvraag kan verwacht worden dat jullie elkaar van zulke feiten op de hoogte zouden brengen. Dat jullie dit hebben nagelaten, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de waarachtigheid van jullie asielrelaas. In dit verband dient eveneens te worden opgemerkt dat het frappant mag worden genoemd dat u in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch gedurende uw uiteenzetting van het asielrelaas melding heeft gemaakt van het feit dat de winkel van uw zoon Jamal werd beschadigd (zie vragenlijst DVZ, p. 4, CGVS, p. 13-14). U hiermee geconfronteerd stelt u dat u zich het uitgebreide verhaal in details niet meer helemaal kan herinneren (CGVS, p. 17). Gezien de ernst van de feiten, overtuigt deze uitleg evenmin. Weinig coherent is eveneens het feit ofschoon uw zonen naar Beirut vertrokken om zich zelf in veiligheid te brengen, u blijkbaar niet werd ingelicht over de problemen die uw zonen hadden gekregen met Amal. U gevraagd waarom, gezien uw zonen de situatie ernstig inschatten blijkens hun vertrek naar Beirut, zij nalieten u hiervan op de hoogte brengen, stelt u dat zij u niet ongerust wilden maken. Khaled zou zelfs hebben gevraagd aan uw buurman om u niet te verwittigen (CGVS, p. 13 – 16). Deze gang van zaken overtuigt evenmin. Met hun vertrek naar Beirut, wisten uw zonen dat de mogelijkheid bestond dat Amal leden hen zouden komen bezoeken in de ouderlijke woonst. Dat zij u in deze context alleen zouden hebben gelaten en u hierover niet zouden hebben ingelicht, is eveneens weinig aannemelijk te noemen.

Verder dient te worden aangestipt dat uw verklaringen aangaande de verdwijning van uw zoon Khaled niet overtuigen. U, gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om te achterhalen wat er met uw zoon Khaled zou zijn gebeurd, verklaarde niet veel te kunnen doen. U zou contact hebben genomen met uw zoon Mohammed in Zweden. U kan evenwel niet precies duiden wie uw zoon Mohammed, in Libanon precies zou hebben gecontacteerd (CGVS, p. 12). U gevraagd waarom u geen contact heeft opgenomen met de echtgenote van uw zoon Khaled of met uw tante of met de vriend in Beirut waar uw zonen voorafgaand aan uw vertrek verbleven, stelt dat de smokkelaar alle telefoons zou hebben afgenomen (CGVS, p. 19). Deze uitleg is opmerkelijk gezien uw zoon Jamal verklaarde geen contact te hebben opgenomen met personen in Libanon daar jullie niet wilden dat iemand op de hoogte zou kunnen komen van jullie verblijf in België (CGVS 13/01166, p.7). Ook uw zoons uitleg over wie er in Libanon allemaal zou zijn gecontacteerd in verband met de verdwijning van Khaled, namelijk met een oom, maar verder ook niet wetende wie er ondertussen nog meer zou zijn gecontacteerd, is weinig overtuigend. Het feit dat u en uw zoon inconsistente verklaringen afleggen waarom er geen contact werd genomen met mensen in Libanon, als ook jullie laconieke houding ter zake gezien noch u noch uw zoon nauwelijks op de hoogte blijken te zijn met wie uw zoon Mohammed in Zweden dan wel contact zou hebben opgenomen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid van de door u voorgestelde verdwijning van uw zoon Khaled als ook aan uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande bevindingen maakt u niet aannemelijk dat u Libanon heeft moeten verlaten omwille van problemen met de Amal beweging en in het verlengde daarvan met de Libanese staat.

U stelt voorts dat er sprake zou zijn van ontvoeringen van soennitische jongeren door Hezbollah en Amal, teneinde hen gedwongen in te zetten in de strijd in Syrië (CGVS, p. 21). Deze situatie zou u, uit veiligheid voor uw kinderen, zijn ontvlucht. Niet alleen is het weinig aannemelijk dat sjiiitische organisaties zoals Hezbollah en Amal en zelfs de soennitische Al Saraya al Muqawma, middels gedwongen rekruteringen strijders voor Syrië zouden vergaren, met uw uitleg toont u evenmin aan dat ook u zich in concreto in een situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zou hebben bevonden. Bovendien verklaarde u dat ten aanzien van uw zonen, er zich geen aanwijzingen voorgedaan dat zij mogelijks slachtoffer zouden worden van de door u vooropgestelde praktijk (CGVS, p. 21). Verder stelt u dat, ofschoon u hier niet zeker van bent, uw woning tijdens de gevechten van 23 juni 2013 zou zijn getroffen door raketten en brand zou zijn gevlogen. U zou dit hebben vernomen van de burens die met uw zoon Mohammed in Zweden zou hebben gebeld (CGVS, p. 18). In casu is het opmerkelijk dat u stelt dit incident niet echt te kunnen bevestigen. U gevraagd waarom u geen contact heeft opgenomen met uw buurman teneinde enige duidelijkheid te krijgen, stelt dit niet gedaan te hebben daar hij geen contact meer met uw familie wilde hebben (CGVS, p. 18). Gezien de ernst van de feiten mag het toch opmerkelijk worden genoemd, dat u vervolgens geen andere inspanningen heeft gedaan teneinde hieromtrent enige zekerheid te krijgen. Opmerkelijk is bovendien dat uw zoon met geen woord rept over dit incident. U overtuigt dan ook niet als zou dit incident zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Voorts haalt u aan dat u omwille van de algemene situatie van Palestijnen in Libanon het land heeft moeten verlaten. U stelt voorop dat Palestijnen worden onderdrukt en dat jullie er geen rechten hebben (CGVS, p. 10, 12, 21). Ook beweert u dat de actuele onveiligheidssituatie die in Libanon heerst, maakt dat u zich niet langer in het mandaatgebied van UNRWA kan ophouden. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat uw vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt

in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil en waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met het louter verwijzen naar de algemene situatie slaagt u er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit Libanon in **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond. U immers gevraagd deze situatie voor u te concretiseren, komt u niet verder dan de algemene context te schetsen en te verwijzen naar de problemen die uw zonen zouden hebben gehad met Amal en die zoals uit voorafgaande blijkt, ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS, p. 12).

Bovendien maakt u geen melding van concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard in uw hoofde die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat voor de door u ingeroepen feiten van 30 mei 2013, u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie het financieel goed hadden (CGVS, p. 9), dat u onder meer de financiële middelen had om u buiten de UNRWA – kampen te vestigen (CGVS, p.9), alsook om het land te verlaten. Uw UNRWA registratie stond hier mede voor in. U had als UNRWA Palestijn immers de mogelijkheid om Libanon te verlaten als ook weer toegang te krijgen tot het Libanees grondgebied zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Dit blijkt uit ook uit het feit dat u in 2011 zonder problemen uw zoon in Zweden kon bezoeken, ook weer kon terugkeren en ook daadwerkelijk terugkeerde naar Libanon (CGVS, p. 9). Feiten die eens te meer onderschrijven dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit Libanon niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Verder dient te worden aangestipt dat u eveneens de algemene onveiligheidssituatie in Libanon aanhaalt en stelt dat er sprake zou zijn van een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U haalt in concreto de gevechten aan die omstreeks 23 juni 2013 hebben plaatsgevonden tussen het Libanese leger en de Salafistische Sheikh Ahmed al Assir. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt uit niets dat deze confrontaties het niveau van interne ongeregeldeheden overstijgen. De clashes waarvan sprake is geweest kaderen niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Libanese autoriteiten doch is eerder een eenmalige operatie van de Libanese autoriteit tegen een opstandige Salafistisch prediker. Ofschoon de situatie gespannen blijft er ook zeker gewag kan worden gemaakt van toenemende spanningen tussen leden van de sjiitische en soennitische geloofsgemeenschappen, kan niet worden besloten dat er in Libanon thans sprake zou zijn van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg toont u niet aan dat u nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. Uw identiteitskaart van Palestijnse vluchteling en de UNRWA registratie card van u en uw familie hebben betrekking op uw afkomst en identiteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

De door de medewerkster van het BCHV geformuleerde opmerkingen zijn evenmin van dien aard om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. Onder verwijzing naar de UNHCR “Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” dd. mei 2013, benadrukt het BCHV dat het UNHCR de zinsnede “om welke reden ook” interpreteert als elke objectieve reden onafhankelijk van de invloed van de betrokkene, waardoor deze belet wordt om zich opnieuw onder de bijstand of bescherming van de UNRWA te scharen. Objectieve redenen zijn bedreiging van het leven, de fysieke integriteit of de vrijheid van de betrokkene of andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen, zoals het bestaan van een gewapend conflict of andere situatie van geweld, een burgeropstand, algemene onveiligheid, of ernstige verstoringen van de openbare orde.

Vervolgens verwijst het BCHV naar diverse artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libanon. Een kopie van de artikelen waarnaar verwezen wordt, werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Het BCHV vraagt het CGVS de veiligheidssituatie in Libanon te onderzoeken, teneinde na te

gaan of er al dan niet sprake is van een objectieve reden die buiten uw controle is, en waardoor u zich niet meer onder de bijstand van de UNWRA kan plaatsen. Onder verwijzing naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CCE nr. 103 506 van 27 mei 2013 en CCE nr. 104 209 van 31 mei 2013) voert het BCHV voorts aan dat de huidige situatie in Libanon in rekening moet gebracht worden bij de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer en dat het Cedoca-document "SRB – Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon" dd. 27 mei 2011 hiertoe niet meer kan dienen gezien de informatie die het bevat verouderd is.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* het Hof van Justitie de verplichting oplegt aan de bevoegde asielinstanties om te onderzoeken of er obstakels bestaan die verhinderen dat een asielzoeker zich opnieuw onder die bijstand of bescherming van de UNRWA kan scharen. Het Hof stelt dat, om uit te maken of de bijstand of bescherming daadwerkelijk is opgehouden in de zin van artikel 12, lid 1, sub a van de richtlijn 2004/83, de bevoegde nationale autoriteiten en rechterlijke instanties enkel dienen na te gaan of **het vertrek** van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied **te verlaten** en hem op die manier beletten de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Indien dit het geval is, dient de asielzoeker erkend te worden als vluchteling. Indien dit niet het geval is, dient hij echter uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Daaraan dient toegevoegd te worden dat het Hof van Justitie het element terugkeer naar het gebied waarin de UNWRA werkzaam is, in het voornoemde arrest (§ 77) enkel aankaart wanneer vastgesteld wordt dat de omstandigheden in verband waarmee een persoon als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan.

Wat er ook van zij, uit de aangebrachte informatie dat hard-line islamitische bewegingen zich alsmaar meer profileren in Libanon, mede als gevolg van het conflict in Syrie, blijkt dat er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen. Echter, uit niets blijkt dat deze confrontaties het niveau van interne ongeregeldeheden overstijgen. De confrontaties waarvan sprake is komen slechts sporadisch voor en kaderen niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Libanese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er kan dan ook niet gesteld worden dat er heden in Libanon thans sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, wat overigens uitdrukkelijk bevestigd wordt in de door het BCHV geciteerde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (UNWRA Syria Crisis Response januari-juni 2013 en juli-december 2013), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Daargelaten de vaststelling dat mogelijkheid om terug te keren geen wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beoordeling of de UNWRA-bijstand opgehouden heeft te bestaan, blijkt uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie documenten neergelegd in kader van uw asielaanvraag). Dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw Palestijnse reistitel zich in Libanon zou bevinden (CGVS, p. 10, 14). Gezien u verklaarde dat u nog een tante heeft die woonachtig is in Libanon, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u in staat moet zijn om dit kopie naar België te laten overkomen, en aan de hand daarvan een nieuw exemplaar van uw reistitel te bekomen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Verder dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat de Subject Related Briefing met betrekking tot de terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon dateert van mei 2011 niet volstaat om aan te tonen dat deze informatie achterhaald is. Bovendien brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet (meer) correct is.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw zoon Jamal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine en soennitische moslim te zijn, afkomstig van Saida, te Libanon. U werd in 1986 geboren in Tubruq, te Libië, daar uw vader er op dat moment te werk was gesteld als leerkracht. U keerde samen met uw ouders terug naar Libanon in 1994. Jullie vestigden jullie te Saida, in de regio al Qiyada. U volgde onderwijs in een UNRWA school. U ging naar school tot het derde middelbaar. U volgde een opleiding om computers te herstellen. U slaagde er uiteindelijk in een eigen winkel te openen die DVD's verhuurde.

Op 30 mei zouden u, Omar en Khaled, toen jullie in een café zaten, op een onbeleefde manier zijn aangesproken door een persoon met de vraag om jullie auto, die jullie hadden geleend van een vriend, te verzetten. Uw broer Khaled zou hebben gezegd dat hij dit zou doen indien het hem vriendelijk zou worden gevraagd. Hierop verliet de persoon het café, waarop jullie het geluid hoorden van ramen die aan diggelen vielen. Deze persoon zou de voorruit van jullie auto hebben vernield met een baksteen en hebben gezegd dat hij zich niet op een dergelijke manier liet aanspreken door 'Palestijnse honden'. Hierop zouden jullie hem een pakrammel hebben gegeven. Hij zou jullie nadat jullie wegliepen hebben laten verstaan jullie terug te pakken.

Jullie keerden vervolgens terug naar jullie vriend van wie jullie de auto hadden geleend. Ondertussen kreeg u broer khaled een telefoontje van Abu Ahmed, jullie buurman die jullie inschrijving bij de Nasseristische volksbeweging had geregeld. Hij liet jullie verstaan dat jullie in de problemen zaten daar de persoon die jullie geslagen zouden hebben, Hussein Deriani lid was van de Amal beweging. Jullie besloten om een veiliger onderkomen te zoeken bij een vriend in Beirut. Jullie contacteerde jullie moeder, Zaki Al Jerbi Nazmijeh (O.V.X), om haar te laten weten dat zij zich niet ongerust moest maken als jullie niet naar huis zouden komen en dat jullie bij een vriend in Beirut verbleven.

Rond 6 uur de volgende ochtend kregen jullie een telefoontje van jullie moeder. Ze was nerveus en liet jullie verstaan dat jullie niet naar Saida mochten terugkeren. Uit haar stem bleek dat er iets aan de hand was, maar ze wilde niet vertellen wat precies. Jullie konden niet meer slapen. Rond 10 uur diezelfde ochtend, kregen jullie een telefoontje van Abu Ahmed. Hij liet weten dat hij jullie niet verder zou kunnen helpen en dat hij geen contact meer met jullie wilde. Uw moeder contacteerde u voor een tweede maal en zei tegen jullie dat jullie geen leven meer hadden in Libanon, waaruit u opmaakte dat jullie het land gingen verlaten.

Op zondag 9 juni, liet uw moeder jullie weten dat jullie je moesten klaarmaken. Jullie ontmoetten haar op de universiteit. Er was een onbekende man bij jullie moeder. Hij bracht jullie naar een voor jullie onbekende plek. Hij zei dat hij binnen vijf of zes dagen iets voor jullie kon regelen. Jullie doken onder op een voor jullie onbekende plek. Op 15 juni 2013 was de dag van jullie vertrek aangebroken. De voor u onbekende man bracht jullie naar de internationale luchthaven van Beirut. Voor de ingang van de luchthaven, verdween uw broer Khaled plotseling. De smokkelaar maande jullie evenwel aan voor u te blijven kijken en jullie vertrek voort te zetten. Zonder Khaled verlieten u, uw moeder en uw broer Omar Libanon, naar een voor jullie onbekende bestemming. Het vliegtuig zou twee tussenlandingen hebben gemaakt, maar waar kan u niet aangeven. U heeft ook geen enkel idee met welke documenten u zou hebben gereisd. Op 16 juni 2013 kwamen jullie aan in België en maakten jullie ten aanzien van de Belgische luchtvaartautoriteiten kenbaar nood te hebben aan internationale bescherming. Sedert uw vertrek zou u niets meer hebben vernomen van uw broer Khaled.

Daarnaast beroept u zich op de actuele onveiligheidssituatie in Libanon. U stelt dat u als Palestijn in Libanon wordt geïsoleerd, dat jullie als tweederangsburgers worden behandeld. Daarnaast stelt u dat u, omwille van het feit dat u soenniet bent in Libanon, een gegronde vrees voor vervolging moet koesteren. U stelt dat soennieten in Libanon worden geïsoleerd.

Uw broer Abdelhamid Zaki (O.V. X) en zijn echtgenote Saad Bassam Rana(O.V. X) vroegen op 21 april 2013 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Hun asielprocedure is thans nog lopende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw UNRWA familieregistratiekaart en een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart. Op 4 juli 2013 maakte

M. Claes, juriste bij het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen vzw, die u gehoor heeft bijgewoond, haar opmerkingen schriftelijk over aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich op persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er als dusdanig de bijstand van de UNRWA kon invoeren (CGVS, p. 4). Na de terugkeer uit Libië bezocht u een UNRWA school. U ging naar school tot het derde middelbaar daar u besloot te willen gaan werken (CGVS, p. 4). U verklaarde evenwel dat u bijstand door UNRWA werd geweigerd. U alludeerde op het feit dat UNRWA corrupt zou zijn. U kan evenwel op geen enkele manier duiden waarom u in het bijzonder bijstand zou zijn geweigerd door UNRWA medewerkers (CGVS, p. 9). Uw verklaringen in dit verband overtuigen dan ook niet. Daarenboven verklaarde u vanaf een bepaald moment geen UNRWA hulp meer nodig te hebben gehad. Jullie werkten, jullie woonden buiten de Palestijnse vluchtelingenkampen in de buurt, jullie hadden het financieel goed. Uw verklaringen wijzen er dan ook eerder op dat jullie de bijstand van UNRWA niet meer hebben ingeroepen gezien hiertoe geen nood meer was.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Naar het oordeel van het CGVS dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u er toe zou hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten, geen geloof kan worden gehecht omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw moeder vooropstellen niet uitsluitend de Amal beweging stellen te vrezen, maar de Libanese staat als dusdanig (CGVS 13/01165, p. 22; CGVS, p. 16). U zou Libanon dan ook niet verlaten hebben met uw eigen reisdocument, maar met behulp van een smokkelaar die u, uw moeder en broer, valse documenten zou hebben verschaft. Via de internationale luchthaven van Beirut zouden jullie met valse reisbescheiden Libanon hebben verlaten (CGVS, p. 8 - 11). In dit verband dient te worden opgemerkt dat ofschoon van u kan worden verwacht dat u correcte verklaringen aflegt over de afgelegde reisroute, u dit in casu na laat. Zo stelt u op 15 juni 2013 uit Beirut te zijn vertrokken, twee tussenlandingen te hebben gemaakt, maar totaal geen idee te hebben via welke landen u uiteindelijk op 16 juni 2013 in België bent toegekomen, noch met welke maatschappijen u zou hebben gevlogen. U verklaarde voorts in dit verband dat u met niemand mocht spreken en dat de mensen om u heen een vreemde taal spraken (CGVS, p. 11). Uit informatie van de Belgische luchtvaartautoriteiten blijkt evenwel dat u bent toegekomen met een Jetair vlucht uit Tunesië, meer bepaald uit Enfidha. Gezien in Tunesië eveneens het Arabisch als spreek- en schrijftaal wordt gehanteerd, zijn uw verklaringen als zou u niet hebben kunnen weten via welke landen u bent gereisd, niet geloofwaardig. Ook aan verklaringen dat u niet op de hoogte was van het feit dat België uw eindbestemming was, overtuigen niet. U verklaarde dat u niet op de hoogte was van het feit dat uw broer Zaki in België woonachtig was. U vestigde zich in België na zijn asielaanvraag en plotseling bleek uw broer in de buurt te wonen (zie vragenlijst DVZ, p. 6; CGVS, p. 6). Deze verklaringen overtuigen niet, temeer uw moeder wel wist dat uw broer in België verbleef (CGVS 13/01166, p. 11). Aan uw verklaringen dat u bijgevolg per toeval in België terecht zou zijn gekomen, kan dan ook weinig geloof worden gehecht.

Ook uw verklaringen aangaande de reisbescheiden die u zou hebben gebruikt overtuigen niet. Zo stelt u voorop geen enkel idee te hebben met welk document u uit Libanon bent vertrokken omdat

de smokkelaar u niet de kans zou hebben gegeven om naar de documenten te kijken. Hij hield alle documenten bij de hand (CGVS, p. 10). Teneinde een reis met vervalste documenten tot een goed einde te kunnen brengen, is een dergelijke houding van een smokkelaar evenwel als weinig geloofwaardig te beschouwen. Elke reiziger wordt bij het inreizen van het land immers onderworpen aan een individuele controle en het is niet meer dan logisch dat uw smokkelaar u hierop zou hebben voorbereid. U verklaarde voorts dat u niet weet waar uw Palestijns reisdocument zich bevindt (CGVS, p. 10). In verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u nochtans dat u uw reisdocument zou hebben afgegeven aan de smokkelaar (DVZ verklaring, vraag 23). U met deze inconsistente verklaringen geconfronteerd, stelt dat de smokkelaar documenten zou hebben afgenomen, maar dat u niet zeker weet of uw reisdocument zich tussen de documenten bevond (CGVS, p. 10). Ook deze verklaringen zijn weinig overtuigend te noemen. Met uw onwetendheid over de landen van doorreis, over de gehanteerde reisbescheiden, uw nalaten uw originele Palestijnse reispas voor te leggen, alsook het ontbreken van enig ander bewijs van de afgelegde reisweg, maakt u iedere controle op uw reisweg onmogelijk. Gezien uw verklaringen de Libanese autoriteiten te vrezen en het feit dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht nalaat klaarheid te scheppen over uw reisweg, maakt dat er de nodige vraagtekens kunnen worden gezet bij de door u vooropgestelde illegale uitreis uit Libanon en bijgevolg aan de vrees die u vooropstelt te koesteren vanwege de Libanese autoriteiten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet kan overtuigen dat een banaal incident als een verkeerd geparkeerde wagen, een woordenwisseling en het uitdelen van enkele klappen, in uw hoofde zou resulteren in vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer u en uw familie politiek onafhankelijk waren. U gaf immers aan nooit politiek actief te zijn geweest. U was wel geregistreerd bij de Nasseristische volksbeweging, maar louter omwille van financiële redenen (CGVS, p. 5). Gezien het hier een louter formele inschrijving zou betreffen, het feit dat de beweging thans niet een heuse rol van betekenis speelt en in het verleden bovendien heeft gevochten aan de zijde van Amal tegen de milities van de Libanese Forces, kan dit aspect nauwelijks een rol van betekenis hebben gespeeld. U dan ook gevraagd waarom een banaal incident dergelijke gevolgen teweeg kan brengen, stelt u dat in Saida mensen worden vermoord om een woord, verwijst u naar de algemene situatie waarin soennieten zouden worden vermoord door het Libanese leger, dat er scherpschutters actief zijn in de buurt van Ayn al Hilwe en dat u uw leven heeft gespaard door het land te verlaten (CGVS, p. 16). Uw verklaringen in casu vinden geen weerslag in de landeninformatie. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ofschoon er sprake is van geweldsincidenten, hieruit bezwaarlijk kan worden besloten dat leden behorende tot de soennitische strekking van de Islam, als dusdanig worden gevisieerd door de Libanese autoriteiten.

Dat weinig geloof kan worden gehecht aan het door u vooropgestelde vervolgingsmotief, wordt bovendien onderschreven door de onsamenhangende en inconsistente verklaringen die u en uw moeder hebben afgelegd over de gang van zaken na het incident van 30 mei 2013, als ook aangaande de verschillende vervolgingsincidenten die zich zouden hebben voorgedaan.

Zo verklaarde uw moeder dat zij op 15 juni 2013 vanuit Sidon naar Beirut zou zijn vertrokken, u en uw broer zou hebben opgehaald, om nog diezelfde dag Libanon te verlaten (CGVS 13/01165, p. 14). U geeft evenwel een andere weergave van deze feiten. U stelt dat uw moeder omstreeks 9 juni 2013 naar Beirut zou zijn gereisd, dat jullie samen 6 dagen onderdoken op een voor jullie onbekend adres en dat jullie vervolgens op 15 juni 2013, het land zouden hebben verlaten (CGVS, p. 15). Ook deze tegenstrijdigheid in verband met het vertrek uit Sidon, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts mag het opmerkelijk worden genoemd dat uw moeder tijdens haar gehoor geen melding maakt van het feit, dat het kantoor van Abu Ahmed, jullie buurman die u en uw broers lid zou hebben gemaakt de Nasseristische volksbeweging (Al-Tanzim al-Shaabi al-Nassiri), zou zijn aangevallen door leden van Amal daags na het incident. U gevraagd waarom u uw moeder hiervan niet op de hoogte heeft gebracht, repliceert u enkel dat u haar hier mogelijk inderdaad niet over heeft ingelicht (CGVS, p. 15). Opmerkelijk is eveneens dat u en uw broer niet op de hoogte zijn van het feit dat uw moeder door leden van Amal in de woonst in Saida werd bezocht, waarop uw moeder een veilig onderkomen zou hebben gezocht bij een tante in de wijk Barat (CGVS, p. 16). Aangezien u samen met uw moeder en broer vanuit Libanon naar België bent gereisd en jullie gezamenlijk asiel hebben aangevraagd, kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat jullie elkaar over de verschillende vervolgingsincidenten hebben ingelicht. Zeker in het kader van een asielaanvraag kan verwacht worden dat jullie elkaar van zulke feiten op de hoogte zouden brengen. Dat jullie dit hebben nagelaten, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de waarachtigheid van jullie asielrelaas. In dit verband dient eveneens te worden opgemerkt dat het frappant mag worden genoemd dat u in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen melding heeft gemaakt van het feit dat uw winkel werd vernield noch van de aanval op het kantoor van de Nasseristische volksbeweging (zie vragenlijst DVZ, p. 4, CGVS, p. 15). U hiermee geconfronteerd stelt u enerzijds dat men u zou hebben gevraagd de feiten beknopt te vertellen, en anderzijds dat u het incident zou hebben vernoemd maar dit

niet zou zijn genoteerd. U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaring, stelt u dat u zou hebben vermeld dat er werd ingebroken in uw winkel maar dat er verder geen details werden gevraagd (CGVS, p. 15). Deze uitleg overtuigt evenmin.

Weinig coherent is eveneens het feit ofschoon u en uw broers naar Beirut vertrokken om jullie in veiligheid te brengen, u blijkbaar niet om uw moeder in te lichten over de problemen met Amal. U gaf in dit verband aan dat u dacht dat het om een klein probleempje ging (CGVS, p. 16). Dit mag toch bevreemdend worden genoemd gezien jullie de situatie ernstig inschatten blijkens jullie vertrek naar Beirut. Deze gang van zaken overtuigt dan ook evenmin. Met jullie vertrek naar Beirut, konden jullie vermoeden dat de mogelijkheid bestond dat Amal leden jullie zouden komen bezoeken in de ouderlijke woonst. Dat jullie u in deze context uw moeder alleen en in het ongewisse zouden hebben gelaten, is dan ook eveneens weinig aannemelijk te noemen.

Verder dient te worden aangestipt dat uw verklaringen aangaande de verdwijning van uw broer Khaled niet overtuigen. U gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om te achterhalen wat er met uw broer Khaled zou zijn gebeurd, verklaarde u geen contact te hebben opgenomen met personen in Libanon daar jullie niet wilden dat iemand op de hoogte zou kunnen komen van jullie verblijf in België (CGVS, p.7). Uw moeder verklaarde daarentegen dat jullie met niemand contact konden opnemen omdat de smokkelaar alle telefoons zou hebben afgenomen (CGVS13/01165 , p 19). Ook uw uitleg over wie uw broer Mohammed vanuit Zweden, in Libanon zou hebben gecontacteerd is weinig overtuigend te noemen. U stelt dat hij contact zou hebben gehad met een oom, maar u weet verder ook niet wie er ondertussen nog meer zou zijn gecontacteerd (CGVS, p. 7). Het feit dat u en uw moeder inconsistente verklaringen afleggen over het feit waarom er geen contact werd genomen met mensen in Libanon, als ook jullie laconieke houding ter zake gezien noch u noch uw moeder nauwelijks op de hoogte blijken te zijn met wie uw broer Mohammed in Zweden dan wel contact zou hebben opgenomen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid van de door u voorgestelde verdwijning van uw broer Khaled als ook aan uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande bevindingen maakt u niet aannemelijk dat u Libanon heeft moeten verlaten omwille van problemen met de Amal beweging en in het verlengde daarvan met de Libanese staat.

U stelt voorts dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van uw soennitische achtergrond. Zo verklaarde u dat alle soennieten in Saida worden geïsoleerd (CGVS, p. 7). U geconfronteerd met de landeninformatie waaruit duidelijk blijkt dat er zich een conflict voordoet op het niveau van milities, stelt u dat de hele bevolking van Saida wordt vermoord, dat alle kapitalisten worden vermoord en dat Hezbollah en Amal zich hieraan schuldig maken. Zo zou uw buurman Mohammed Nazouni zijn vermoord door Hezbollah (CGVS, p. 17) U gevraagd welke concrete indicaties u heeft dat u zou worden geïsoleerd omdat u een soenniet bent, komt u niet verder dan te stellen dat u geen reden had om het land te verlaten, dat u een zaak had en een leven wilde opbouwen (CGVS, p. 18). Met deze uitleg maakt u niet aannemelijk daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van uw religieuze achtergrond. Met uw uitleg toont u evenmin aan dat ook u zich in concreto in een situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zou hebben bevonden.

Voorts haalt u aan dat u omwille van de algemene situatie van Palestijnen in Libanon het land heeft moeten verlaten. U stelt voorop dat Palestijnen worden onderdrukt en dat jullie er geen rechten hebben (CGVS, p. 16- 17). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat uw vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil en waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met het louter verwijzen naar de algemene situatie slaagt u er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit Libanon in **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

U maakt evenmin melding van concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard in uw hoofde die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat voor de door u ingeroepen feiten van 30 mei 2013, u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie het financieel goed hadden, dat u onder meer de financiële middelen had om u buiten de UNRWA – kampen te vestigen, dat u uw eigen zaak uitbaatte, en dat u de financiële middelen had om het land te verlaten. Uw UNRWA registratie stond hier mede voor in. U heeft als UNRWA Palestijn immers de mogelijkheid om Libanon te verlaten als ook weer toegang te krijgen tot het Libanees grondgebied zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Feiten die eens te meer onderschrijven dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit Libanon

niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Verder dient te worden aangestipt dat u eveneens de algemene onveiligheidssituatie in Libanon aanhaalt en stelt dat er sprake zou zijn van een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U toont niet aan dat er actueel in Libanon sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict. U haalt in concreto de gevechten aan die omstreeks 23 juni 2013 hebben plaatsgevonden tussen het Libanese leger en de Salafistische Sheikh Ahmed al Assir. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt uit niets dat deze confrontaties het niveau van interne ongeregeldeheden overstijgen. De clashes waarvan sprake is geweest kaderen niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Libanese autoriteiten doch is eerder een eenmalige operatie van de Libanese autoriteit tegen een opstandige Salafistisch prediker. Ofschoon de situatie gespannen blijft er ook zeker gewag kan worden gemaakt van toenemende spanningen tussen leden van de sjiiitische en soennitische geloofsgemeenschappen, kan niet worden besloten dat er in Libanon thans sprake zou zijn van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg toont u niet aan dat u nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. Uw identiteitskaart van Palestijnse vluchteling en de UNRWA registration card van u en uw familie hebben betrekking op uw afkomst en identiteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

De door de medewerkster van het BCHV geformuleerde opmerkingen zijn evenmin van dien aard om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. Onder verwijzing naar de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" dd. mei 2013, benadrukt het BCHV dat het UNHCR de zinsnede "om welke reden ook" interpreteert als elke objectieve reden onafhankelijk van de invloed van de betrokkene, waardoor deze belet wordt om zich opnieuw onder de bijstand of bescherming van de UNRWA te scharen. Objectieve redenen zijn bedreiging van het leven, de fysieke integriteit of de vrijheid van de betrokkene of andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen, zoals het bestaan van een gewapend conflict of andere situatie van geweld, een burgeropstand, algemene onveiligheid, of ernstige verstoringen van de openbare orde.

Vervolgens verwijst het BCHV naar diverse artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libanon. Een kopie van de artikelen waarnaar verwezen wordt, werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Het BCHV vraagt het CGVS de veiligheidssituatie in Libanon te onderzoeken, teneinde na te gaan of er al dan niet sprake is van een objectieve reden die buiten uw controle is, en waardoor u zich niet meer onder de bijstand van de UNRWA kan plaatsen. Onder verwijzing naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CCE nr. 103 506 van 27 mei 2013 en CCE nr. 104 209 van 31 mei 2013) voert het BCHV voorts aan dat de huidige situatie in Libanon in rekening moet gebracht worden bij de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer en dat het Cedoca-document "SRB – Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon" dd. 27 mei 2011 hiertoe niet meer kan dienen gezien de informatie die het bevat verouderd is.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* het Hof van Justitie de verplichting oplegt aan de bevoegde asielinstanties om te onderzoeken of er obstakels bestaan die verhinderen dat een asielzoeker zich opnieuw onder die bijstand of bescherming van de UNRWA kan scharen. Het Hof stelt dat, om uit te maken of de bijstand of bescherming daadwerkelijk is opgehouden in de zin van artikel 12, lid 1, sub a van de richtlijn 2004/83, de bevoegde nationale autoriteiten en rechterlijke instanties enkel dienen na te gaan of **het vertrek** van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied **te verlaten** en hem op die manier beletten de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Indien dit het geval is, dient de asielzoeker erkend te worden als vluchteling. Indien dit niet het geval is, dient hij echter uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Daaraan dient toegevoegd te worden dat het Hof van Justitie het element terugkeer naar het gebied waarin de UNRWA werkzaam is, in het voornoemde arrest (§ 77) enkel aankaart

wanneer vastgesteld wordt dat de omstandigheden in verband waarmee een persoon als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan.

Wat er ook van zij, uit de aangebrachte informatie dat hard-line islamitische bewegingen zich alsmaar meer profileren in Libanon, mede als gevolg van het conflict in Syrie, blijkt dat er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen. Echter, uit niets blijkt dat deze confrontaties het niveau van interne ongeregeldeheden overstijgen. De confrontaties waarvan sprake is komen slechts sporadisch voor en kaderen niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Libanese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er kan dan ook niet gesteld worden dat er heden in Libanon thans sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, wat overigens uitdrukkelijk bevestigd wordt in de door het BCHV geciteerde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (UNWRA Syria Crisis Response januari-juni 2013 en juli-december 2013), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Daargelaten de vaststelling dat mogelijkheid om terug te keren geen wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beoordeling of de UNWRA-bijstand opgehouden heeft te bestaan, blijkt uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie documenten neergelegd in kader van uw asielaanvraag) en dat u inconsistente verklaringen aflegt over waar uw Palestijns reisdocument zich thans zou bevinden. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Verder dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat de Subject Related Briefing met betrekking tot de terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon dateert van mei 2011 niet volstaat om aan te tonen dat deze informatie achterhaald is. Bovendien brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet (meer) correct is.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw moeder een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2013 inzake eerste verzoekende partij (verzoekster) en tweede verzoekende partij (verzoeker) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 25 juli 2013, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 133 662 en 133 698. Gezien verzoekster de moeder is van verzoeker en in acht genomen dat zij zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten en in het verzoekschrift dezelfde middelen aanvoeren tegen de bestreden beslissingen worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in de verzoekschriften aangeduide tweede verwerende partij, met name “De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de heer Minister van Binnenlandse Zaken en ambtenarenzaken”, kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de

beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 48/4 juncto 62 en 57/7ter van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht, ondernemen verzoekers in een eerste onderdeel een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In het tweede onderdeel zijn zij van oordeel dat geen rekening werd gehouden met 'het belang van het kind' niettegenstaande het gezin, waarvan bijna alle leden in België verblijven, eveneens bestaat uit een minderjarige jongen, wat in strijd is met artikel "3VRK". Verzoekers wijzen in dit verband op (i) hun Palestijnse afkomst die aanleiding geeft tot discriminatie, (ii) een preciaire veiligheidssituatie in Libanon en hun verklaring dat "haar huis hoogstwaarschijnlijk vernield werd naar aanleiding van de gevechten dd. 23 juni 2013", en (iii) hun problemen met Amal-leden.

In een derde onderdeel, onder verwijzing naar het arrest "El Kott" van het Hof van Justitie van 19 december 2012 en de zienswijze van UNHCR, geven verzoekers hun standpunt over de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en wijzen zij naar hun vluchtrelaas en de interne veiligheidssituatie in Libanon die op de rand staat van een burgeroorlog. Zij voegen daar aan toe dat nergens uit de programma's van UNRWA blijkt dat deze organisatie vluchtelingen kan beschermen tegen gepersonaliseerde aanvallen of aanslagen ten gevolge van het interne conflict.

Tot slot zijn verzoekers in het derde onderdeel van oordeel dat zij ook geen bescherming kunnen bekomen van de Libanese politie, wat blijkt uit de corruptie-index en het feit dat Amal, de partij waar verzoekers problemen mee kennen, zeer veel macht heeft binnen de regering.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, vierde onderdeel, verwijzen verzoekers enerzijds naar hun vluchtmotieven en anderzijds naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: een nota van UNHCR (stuk 2); een rapport van Amnesty International van 2013 "Lebanon" (stuk 3); een document van refworld "Lebanon: Treatment of Palestinian refugees, (...)" (stuk 4); een reisadvies voor Libanon dd. 4 juni 2013 van het Ministerie van buitenlandse Zaken (stuk 5); een document van refworld "Lebanon/Syria: End indiscriminate Cross-Border Attacks" (stuk 6); een krantenartikel "Libanon: op de grens van een burgeroorlog" (stuk 7); een krantenartikel over Ahmed al Assir en de tweedagen durende strijd met het leger in Saïda (stuk 8); de corruptie-index in Libanon (stuk 9); informatie over de Amalbeweging (stuk 10); en informatie over UNRWA (stuk 11).

3.2. Blijkens de eerste bestreden beslissing werd de asielaanvraag van verzoekster geweigerd omdat (i) haar verklaringen in verband met de bescherming door UNRWA niet kunnen overtuigen, (ii) de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de door haar vooropgestelde illegale uitreis uit Libanon, (iii) zij niet kan overtuigen dat een banaal incident als een verkeerd geparkeerde wagen, een woordenwisseling en het uitdelen van enkele klappen waarbij haar zoons betrokken waren, in haar hoofde zou resulteren in vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iv) de ongelooftwaardigheid verder wordt onderschreven door de onsamenhangende en inconsistente verklaringen die zij en haar zoon hebben afgelegd over de gang van zaken na het incident van 30 mei 2013, alsook aangaande verschillende vervolgingsincidenten die zich zouden hebben voorgedaan, (v) de verklaringen over de verdwijning van Khaled niet overtuigen, (vi) het weinig aannemelijk is dat de sjiitische organisaties Hezbollah en Amal en zelfs de soennitische al Saraya al Muquawma middels gedwongen rekruteringen strijders voor Syrië zouden vergaren, (vii) met het louter verwijzen naar de algemene situatie zij er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond, (viii) uit niets blijkt dat de gevechten die omstreeks 23 juni 2013 zijn uitgebroken tussen het Libanese leger en de Salafistische Sheikh Ahmed al Assir het niveau van interne ongeregelde overstijgen, (ix) de documenten die zij neerlegt niet van dien aard

zijn om de appreciatie te wijzigen, en (x) de door de medewerkster van het BCHV geformuleerde opmerkingen evenmin van dien aard zijn om de appreciatie van verzoeksters asielrelaas te wijzigen.

De asielaanvraag van verzoeker werd om dezelfde reden geweigerd.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 juli 2013 (CG nr. 1301165 en 1301166), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.5.1. Verwerende partij legt ter terechtzitting stuk 9 (documenten ingediend door verzoekster) en stuk 10 (landeninformatie) neer van het administratief dossier van verzoekster en stelt dat tijdens het kopiëren van de stukken deze per vergissing niet meer aan het administratief dossier werden toegevoegd. Verzoekers verzetten zich ter terechtzitting tegen het neerleggen van de stukken zonder dat zij daarbij concreet toelichten waarom.

De Raad benadrukt dat het aan de verwerende partij is om ervoor te zorgen dat het administratief dossier volledig is. De uitleg die verwerende partij ter terechtzitting geeft kan wel worden aangenomen, temeer uit de inventaris die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat de stukken 9 en 10 aanvankelijk in het dossier aanwezig waren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij verwijst naar de stukken 9 en 10. Stuk 9 betreft de eigen documenten van verzoekster die zij ter ondersteuning van haar asielrelaas heeft ingediend; stuk 10 betreft de landeninformatie die ook is toegevoegd aan het administratief dossier van verzoeker. Uit het verzoekschrift blijkt geenszins dat verzoekers geremd geweest zijn bij het opstellen van hun verzoekschrift door de nalatigheid van verwerende partij en ook ter terechtzitting, geconfronteerd met deze nalatigheid, komen verzoekers niet verder dan een blote stelling dat zij zich verzetten tegen het neerleggen van deze documenten.

De Raad besluit dat gelet op de vaststellingen (i) dat de stukken 9 en 10 vermeld werden in de inventaris, (ii) verwerende partij een plausibele uitleg geeft ter terechtzitting, (iii) verzoekers in het verzoekschrift geen middel hebben ontwikkeld die betrekking heeft op de nalatigheid van verwerende partij, (iv) verzoekers ter terechtzitting niet concreet toelichten waarom zij zich verzetten, en (v) de stukken enerzijds eigen stukken betreffen en anderzijds algemene landeninformatie die ook aan het dossier van verzoeker is toegevoegd, de neergelegde stukken 9 en 10 worden aangenomen.

3.5.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in de verweernota geen enkele uitleg verschaft waarom de SRB Libanon van 12 november 2012 wordt toegevoegd aan de verweernota. Ook de verklaring ter terechtzitting volstaat niet, zodat de SRB van 12 november 2012 uit de debatten wordt geweerd.

3.5.3. De terugkeermogelijkheden van Palestijnen toegevoegd aan de verweernota, een update dd. 12 juli 2013, is van na de bestreden beslissing en heeft betrekking op informatie die reeds aan het administratief dossier werd toegevoegd, al dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen middel ontwikkelen die betrekking heeft op de terugkeermogelijkheden van Palestijnen.

3.5.4. UNRWA Syria Crisis response january-june is reeds aan het administratief dossier toegevoegd. UNRWA Syria Regional Crisis response july-december 2013 is een nieuw stuk maar betreft een antwoord op een van de argumenten van het verzoekschrift.

3.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

3.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

3.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

3.9. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van herkomst de bijstand van de UNRWA genoten/konden genieten, wordt niet betwist. De verklaring van verzoekster dat zij op een bepaald moment geen hulp meer nodig had van UNRWA en zij het financieel goed hadden (gehoor CGVS, p. 9), wordt in het verzoekschrift niet betwist en doet geen afbreuk aan de loutere vaststelling dat verzoekster en haar familie, indien zij dit nodig achten, bescherming kunnen bekomen van UNRWA. Het bewijs van inschrijving van de familie bij de UNRWA blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was of is geweest.

3.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het

Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

3.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.12.1. *In casu* wordt vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoekers ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Immers, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoekster en haar zoon J., verzoeker, die hun land van gewoonlijk verblijf hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun vluchtrelaas en dat zij voldoen aan de op hen liggende medewerkingsplicht.

3.12.2. Waar verzoekster thans stelt dat de inconsistentie die erin bestaat dat zij verklaard zou hebben op 15 juni 2013 vanuit Sidon te zijn vertrokken naar Beirut, haar zonen zou hebben opgehaald, om nog diezelfde dag Libanon te verlaten, terwijl haar zoon verklaarde dat zij omstreeks 9 juni naar Beirut zou zijn gereisd (gehoor CGVS zoon, p. 15), te wijten is aan een misverstand kan zij niet worden gevolgd vermits haar verklaringen zoals blijkt uit het gehoorverslag niet voor interpretatie vatbaar zijn: (gehoor CGVS, p. 13 en p. 18) "(...) *Ik vertrok op 15 juni naar Beirut en van daaruit verlieten wij Libanon (...) Wanneer vertrok u naar Beirut? Op 15 juni.*" De vaststelling dat verzoekers incoherente verklaringen afleggen over de vertrekdatum van verzoekster naar Beirut ondermijnt in ernstige mate de algehele geloofwaardigheid van het relaas vermits dit geen detail is in het relaas.

3.12.3. Met betrekking tot hun reisweg voeren verzoekers aan dat zij hieromtrent slechts beperkte informatie kunnen geven aangezien zij iemand betaald hebben om hen buiten Libanon te smokkelen en zij bovendien in paniek waren omdat zij moesten vertrekken zonder hun familielid K.. Zij vervolgen dat de smokkelaar hen verteld had dat zij geen contact mochten hebben met andere passagiers en dit ertoe bijgedragen heeft dat zij niet echt op de hoogte waren van hun vlucht. Het feit dat verzoekster reeds naar Zweden was gereisd zal er niet voor zorgen dat zij weet hoe je naar België reist, alsnog verzoekster in het verzoekschrift. Evenmin als de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij via Tunesië zijn gekomen, vermits vaststaat dat er in Tunesië een ander dialect Arabisch wordt gesproken, zodat het best mogelijk is dat verzoekers dit dialect niet konden begrijpen; een Limburger verstaat immers ook niet altijd een West-Vlaming. Verzoekers bevestigen dat zij niet weten met welke documenten zij reisden vermits de smokkelaar voor documenten zorgde en deed alsof hij de vader/een familielid was. Zij bevestigen nog dat hun documenten in Libanon zijn gebleven.

Verzoekers hun betoog getuigt van weinig ernst. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij zijn/haar reisweg en de door hem/haar gebruikte documenten waarmee hij/zij reisde voldoende kan toelichten en dat zijn/haar verklaringen hieromtrent geloofwaardig zijn. Dat verzoekers hieromtrent geen gegevens kunnen/willen verstrekken, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan medewerking en haalt de algehele geloofwaardigheid verder onderuit. Immers, dat de asielzoeker en de smokkelaar, samen reizend zoals verzoekers beweren, het risico zullen nemen om tegen de lamp te lopen door gebrek aan kennis over de gegevens in het valse paspoort of de algehele onwetendheid over de reisbestemming bij een eventuele controle is niet

aannemelijk. Er kan derhalve verwacht worden dat de asielzoeker afdoende geïnformeerd is, al dan niet door zijn smokkelaar, over de gegevens in het valse paspoort en zijn/haar reisweg en bestemming. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers in het verzoekschrift stellen dat de Palestijnse documenten zich in Libanon bevinden en zij geen aanvaardbare reden geven waarom zij deze niet kunnen voorleggen (Palestijns reisdocument in Libanon gehoor verzoekster CGVS, p. 10). Naar hun eigen verklaringen hebben verzoeksters immers nog familie in Libanon. Het verdwijnen van haar zoon/zijn broer K. in de luchthaven van Beirut is evenmin een verschoning van de voorafgaande vaststellingen aangaande de reisdocumenten en de reisweg aangezien ook dit onderdeel van het relaas niet geloofwaardig is, zoals blijkt uit wat volgt.

3.12.4. Zo er al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers hun bewering dat zij reisden in het gezelschap van een smokkelaar en zich bedienden van valse documenten die de smokkelaar hen bezorgde, is het een raadsel waarom een smokkelaar de GSM's zou afnemen van verzoekster en haar kinderen. Hoe dan ook, kan redelijkerwijs worden verwacht dat een moeder wiens zoon plots verdwijnt bij de ingang van een luchthaven, eens in veiligheid, alles in het werk zal stellen om informatie te verkrijgen van of over deze zoon. Dat verzoekster niet precies kan duiden wie haar zoon M., die in Zweden verblijft, heeft opgebeld om te achterhalen wat met K. is gebeurd, of welke stappen hij heeft gezet om enige informatie te verkrijgen, en zij blijkbaar zelf geen enkel initiatief heeft genomen teneinde in contact te komen met de vader van K. of de echtgenote van K., getuigt van een verregaande desinteresse en een laconieke houding die niet stroken met de plotse verdwijning van een familielid. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun relaas hieromtrent. Dat verzoekers op haar zoon M./zijn broer vertrouwde wijzigt niets aan de vaststelling dat zij geen concrete en serieuze toelichting kunnen geven over deze plotse verdwijning van K. en de nasleep van deze gebeurtenis. Daarenboven betwisten verzoekers niet dat hun verklaringen dienaangaande niet gelijklopend zijn, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht.

3.12.5. De ernst van de voorgehouden feiten en de geloofwaardigheid worden verder gehypothekeerd door de vaststelling dat de zonen van verzoekster naar Beirut vertrokken om zichzelf in veiligheid te stellen doch hun moeder met wie zij samenwoonden, althans twee van de drie, niet op de hoogte brachten van de problemen die zij kenden met Amal niettegenstaande ze haar wel belden om te informeren dat ze in Beirut zouden blijven. Deze gang van zaken is weinig aannemelijk. Immers, indien verzoeksters zonen, waaronder verzoeker, naar Beirut vluchtten om zichzelf in veiligheid te brengen is het maar meer dan logisch dat ze hun moeder zouden hebben ingelicht, indien deze zaak op enige waarheid berust, vermits de mogelijkheid reëel was dat de persoon/personen met wie zij problemen kenden hen thuis zouden opzoeken. Verzoekster lichtte haar zonen ook niet in over de nachtelijke aanval van vermeende Amal-leden van de familie D. en haar vertrek naar haar tante de volgende ochtend. De vraag stelt zich dan ook hoe verzoekster haar zonen, waaronder verzoeker, kon overtuigen om het land te ontvluchten samen met een smokkelaar. Een vlucht uit het land van herkomst of gewoonlijk verblijf is dermate fundamenteel en ingrijpend dat van de asielzoeker kan worden verwacht dat hij/zij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn/haar vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht. Verzoekster zelf wist dan weer niets over de aanval door dezelfde leden op de buurman de volgende ochtend. Tot slot vermeldde verzoekster ook niets over de winkel van haar zoon J., verzoeker, die zou zijn beschadigd door dezelfde personen.

In de mate verzoekers stellen dat deze vaststellingen kaderen binnen de huiselijke situatie, zij niet altijd alles vertelden aan elkaar omdat zij elkaar net wensten te beschermen, de zonen hun moeder niet ongerust wilden maken en misschien ook represailles vreesden van hun moeder, en verzoekster haar imago hoog wilde houden, kunnen zij niet overtuigen omdat (i) aangenomen kan worden dat indien het gevaar voor represailles van Amal-leden of andere milities reëel zou zijn geweest de zonen nu net wel hun moeder zouden hebben ingelicht zodat zij voorbereid had kunnen zijn op een al dan niet gewelddadig bezoek van deze lui, en (ii) verzoekster wel degelijk haar zonen zou hebben ingelicht over de aanval in huis omdat daaruit nu net de vrees voor vervolging bleek en de reden van de vlucht. In de mate verzoekers nog een verklaring proberen te formuleren voor het feit dat verzoekster geen melding maakte van de vernielde winkel, wijst de Raad erop dat ook dit element een belangrijk deel is van de voorgehouden problemen zodat kan verwacht worden dat daarvan welk melding zou zijn gemaakt indien dit gebeuren op enige ernst en geloofwaardigheid zou steunen. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun verklaringen waar zij voorhouden dat zij ernstig gevisieerd worden door Amal-leden naar aanleiding van een banale ruzie over een geparkeerde auto waarbij enkele klappen vielen.

In de mate verzoekers nog aanvoeren dat hun woning zou zijn vernield ten gevolge van gevechten dd. 23 juni 2013 wijst de Raad erop dat zij niet verder komen dan blote beweringen.

3.12.6. Verzoekers halen voorts aan dat zij als Palestijnen in Libanon worden gediscrimineerd. Zoals ook blijkt uit het aan het verzoekschrift toegevoegd document van "refworld" over de behandeling van Palestijnen in Libanon is de situatie voor de Palestijnse bevolkingsgroep ronduit slecht en zorgwekkend wat, naar het oordeel van de Raad, een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Echter, in casu dient te worden vastgesteld dat de beweringen over (ernstige) discriminatie van verzoekster en haar gezin ingaan tegen haar eigen verklaringen waaruit blijkt dat hun individuele situatie aldaar behoorlijk was, dat ze geld hadden en geen nood hadden aan steun van UNRWA, niet in het vluchtelingenkamp woonden en de zonen tewerkgesteld waren, waarbij verzoeker sinds een jaar een eigen DVD-winkel had (verklaringen verzoeker DVZ). In geen enkele verklaring wordt gewag gemaakt van ernstige problemen van socio-economische aard of medische aard, uit niets blijkt dat verzoekster en haar gezin problemen kenden met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen, voor het beweerde incident waaraan geen geloof wordt gehecht. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar Saïda waar zij verbleven, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

3.12.7. Zo verzoekers in het verzoekschrift verschillende keren verwijzen naar de vrees voor vervolging van A., de zoon van verzoekster die reeds eerder in België een asielaanvraag indiende, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht op eigen merites en verzoekers niet aantonen, in tegendeel (gehoor CGVS verzoekster, p. 7), dat de feiten die verzoeksters zoon A. inroept op verzoekers betrekking hebben.

3.12.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoekers zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

3.13. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekers aangevoerde situatie van ernstige onveiligheid, kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.14. Waar verzoekers hun vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade steunen op de "algemene veiligheidssituatie in Libanon (die) ondermaats is", en zij erop wijzen dat er reeds verscheidene aanslagen zijn gepleegd, Libanon aan de rand van een burgeroorlog staat ten gevolge van het Syrisch conflict en, nergens uit de programma's van de UNRWA blijkt dat zij vluchtelingen kunnen beschermen tegen gepersonaliseerde aanvallen of aanslagen ten gevolge van het interne conflict, wijst de Raad er enerzijds op dat verzoekers geen gepersonaliseerde aanval op hen heeft aangetoond en anderzijds dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, en derhalve nog altijd in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, wat verzoekers niet ontkrachten met een loutere verwijzing naar het programma van UNRWA.

Voorts wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, in casu Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met de beweringen dat de veiligheidssituatie ondermaats is, verschillende aanslagen werden gepleegd en Libanon op de rand van een burgeroorlog staat tonen verzoekers niet aan dat er actueel in hun land van gewoonlijk verblijf willekeurig geweld is als gevolg van een gewapend conflict.

Voorts merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene situatie in Libanon niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verzoekers verwijzen naar een reisadvies en een aantal andere actuele artikelen over de veiligheidssituatie in Libanon. Daaruit kan worden afgeleid dat de situatie gespannen is en er toenemende spanningen zijn tussen leden van de sjiiitische en soennitische geloofsgemeenschappen. Uit deze informatie blijkt dat er voornamelijk in het noorden van Libanon periodes zijn van instabiliteit en toenemende polarisatie ten gevolge van het Syrische conflict. Verzoekers komen niet uit deze noordelijke regio maar uit Saïda in het Zuiden. Voorts blijkt uit een ander krantenartikel gevoegd aan het verzoekschrift dat in Saïda een twee dagen durende strijd heeft gewoed tussen de aanhangers van de soennitische Sheikh Assir en het leger. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt uit het krantenartikel niet dat deze confrontatie het niveau van interne ongeregelheden oversteeg.

Nergens in deze informatie die aan het verzoekschrift werd toegevoegd wordt gewag gemaakt van de beweringen van verzoekers, namelijk dat jongeren (gedwongen) worden gerekruteerd door Hezbollah/Amal om te vechten in Syrië. Dit blijkt evenmin uit de stukken die werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Waar verzoekers nog poneren dat zij niet op de bescherming kunnen rekenen van de Libanese politie, gelet op de corruptie, herhaalt de Raad dat verzoekers hun problemen niet aannemelijk hebben gemaakt, ook niet aantonen dat er actief wordt geronseld om jongeren naar Syrië te sturen, en ook niet aantonen dat er thans in Libanon een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.15. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en zij verwijzen in dit verband naar van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Artikel 3 van genoemd Verdrag luidt als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.St. Kamer 1990-91*, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen inroepen.

In de mate verzoekers in dit verband concreet stellen dat de veiligheidssituatie ondermaats is, zij de *“Palestijnse nationaliteit hebben”* en Palestijnen in Libanon nog altijd worden gediscrimineerd wijst de Raad naar wat hoger werd gesteld. Verzoekers gaan eraan voorbij dat zij met betrekking tot de minderjarige zoon/broer U. geen andere of specifieke problemen hebben vermeld die betrekking hebben

op zijn minderjarigheid. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

3.16. Waar verzoekers zich beroepen op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoekers hun aanvraag als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

3.17. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers uitgesloten dienen te worden van de bescherming onder de Vluchtelingenconventie en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS